

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (första avdelningen)
22 maj 2000 *

I mål T-103/99,

Associazione delle cantine sociali venete, Padua (Italien), företrädd av advokaterna I. Cacciavillani, Venedig, och A. Cimino, Padua, delgivningsadress: advokatbyrån A. Lorang, 51, rue Albert 1er, Luxemburg,

sökande,

mot

Europiska ombudsmannen, företrädd av avdelningsdirektören vid ombudsmannens kansli G. Grill, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg, Luxemburg,

och

Europaparlamentet, företrätt av H. Krück och A. Caiola, medlemmar av rätts-tjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om fastställelse av att ombudsmannen och, såvitt nödvändigt, Europaparlamentet på ett rättsstridigt sätt har underlåtit att fastställa att det har förekommit missförhållanden i kommissionens verksamhet,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna M. Vilaras och N. Forwood,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Artikel 138e i EG-fördraget (nu artikel 195 EG) lyder som följer:

”1. Europaparlamentet skall utse en ombudsman med befogenhet att från varje unionsmedborgare eller varje annan fysisk eller juridisk person som är bosatt eller

har sitt säte i en medlemsstat ta emot klagomål om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas eller gemenskapsorganens verksamhet, med undantag för domstolen och förstainstansrätten då dessa utövar sina domstolsfunktioner.

Ombudsmannen skall inom ramen för sitt uppdrag företa de undersökningar som han finner berättigade, antingen på eget initiativ eller på grundval av de klagomål som framförs till honom direkt eller genom en ledamot av Europaparlamentet; detta gäller dock inte om de påstådda förhållandena är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. Om ombudsmannen konstaterar att ett missförhållande har förekommit, skall han hänskjuta frågan till den berörda institutionen som skall ha en frist på tre månader för att delge honom sina synpunkter. Ombudsmannen skall därefter lämna en rapport till Europaparlamentet och den berörda institutionen. Den klagande skall underrättas om resultatet av dessa undersökningar.

Ombudsmannen skall förelägga Europaparlamentet en årlig rapport om resultatet av sina undersökningar.

2. Ombudsmannen skall utses efter varje val till Europaparlamentet för dess valperiod. Ombudsmannen kan utses på nytt.

Ombudsmannen kan på begäran av Europaparlamentet avsättas av domstolen om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

3. Ombudsmannen skall vara fullständigt oavhängig i sin ämbetsutövning. Då han fullgör sina uppgifter får han inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från något organ. Ombudsmannen får inte under sin ämbets tid utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet.

4. Efter yttrande från kommissionen och med godkännande av rådet med kvalificerad majoritet skall Europaparlamentet fastställa regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning.”

- 2 Den 9 mars 1994 antog parlamentet, i enlighet med artikel 138e.4 i fördraget, beslut 94/262/EKSG, EG, Euratom om föreskrifter och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning (EGT L 113, s. 15; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 133).
- 3 Enligt artikel 14 i beslut 94/262 skall ombudsmannen anta bestämmelser för genomförandet av beslutet.
- 4 Det framgår av ombudsmannens årsrapport för 1997 (EGT 1998, C 380, s. 1) att denne antagit genomförandebestämmelser enligt artikel 14 i beslut 94/262 av den 16 oktober 1997. Bestämmelserna trädde i kraft den 1 januari 1998. Texten till bestämmelserna publicerades på ombudsmannens Internetsida på alla unionens officiella språk.

- 5 Förfarandet för prövning av ett klagomål till ombudsmannen regleras således av artikel 138e i fördraget, beslut 94/262 samt genomförandebestämmelserna till det senare. Av dessa texter framgår att om ombudsmannen upptäcker fall av fel eller försummelse i en institutions verksamhet, skall han så långt det är möjligt samarbeta med den institutionen för att försöka nå en vänskaplig förlikning för att undanröja missförhållandena och för att tillfredsställa medborgaren. Om en sådan lösning kan uppnås avslutar ombudsmannen ärendet genom ett motiverat "beslut" och underrättar den berörde medborgaren och institutionen (nedan kallade "berörda parter").

- 6 Om ombudsmannen å andra sidan finner att en vänskaplig förlikning inte är möjlig eller att försök till en sådan har misslyckats avslutar han ärendet genom ett motiverat "beslut" som kan innebära en kritisk anmärkning eller också lägger han fram en rapport med förslag till rekommendationer. Ombudsmannen framställer i synnerhet sådana anmärkningar om han anser att det inte längre är möjligt för den berörda institutionen att undanröja fallet av administrativt missförhållande och fallet av administrativt missförhållande inte har några allmänna återverkningar. I motsatt fall lägger han fram en rapport med förslag till rekommendationer till den berörda institutionen (se artiklarna 7.1 och 8.1 i genomförandebestämmelserna).

- 7 Ombudsmannen sänder en kopia av rapporten med förslag till rekommendationer till de berörda parterna. Den berörda institutionen skall inom tre månader sända ett detaljerat yttrande till ombudsmannen. Yttrandet kan bestå i ett godkännande av rapporten och, i förekommande fall, en beskrivning av de åtgärder som vidtagits för att genomföra rekommendationerna i rapporten. Om ombudsmannen inte anser att det detaljerade yttrandet är tillfredsställande, skall han skriva en särskild rapport till parlamentet om det administrativa missförhållandet i fråga. Rapporten får innehålla rekommendationer. En kopia av rapporten sänds till de berörda parterna.

Bakgrund och förfarande

- 8 L'Associazione delle cantine sociali venete är en förening bildad enligt italiensk rätt. Föreningens medlemmar är vinodlande företag och kooperativ. Dess målsättning är bland annat att främja och försvara medlemmarnas intressen.
- 9 Den 3 juni 1997 ingav sökanden en skrivelse till ombudsmannen eftersom kommissionen med stöd av beslut 94/90/EKSG, EG, Euratom av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar (EGT L 46, s. 58; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 66) hade vägrat honom tillgång till vissa handlingar som låg till grund för de bestämmelser som för regleringsåret 1993/1994, för varje medlemsstat fastställer vilka mängder bordsvin som måste destilleras.
- 10 Ombudsmannen vidarebefordrade sökandens skrivelse till kommissionen den 25 juli 1997. Kommissionen yttrade sig den 24 september 1997.
- 11 Den 2 december 1997 inkom sökanden till ombudsmannen med sitt yttrande över kommissionens yttrande.
- 12 I enlighet med artikel 175 i EG-fördraget (nu artikel 232 EG) anmodade sökanden ombudsmannen att ta ställning.

- 13 Eftersom sökanden inte erhållit svar efter tvåmånadersfristen enligt artikel 175 i fördraget, väckte sökanden denna talan genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 27 april 1999.
- 14 Genom en skrivelse som diariefördes av förstainstansrättens kansli den 17 juni 1999 gjorde parlamentet med tillämpning av artikel 114 i rättegångsreglerna, en invändning om rättegångshinder.
- 15 I brev av den 30 april 1999 meddelade ombudsmannen sökanden om resultatet av den undersökning som han genomfört med anledning av klagomålet. I särskild handling som diariefördes av förstainstansrättens kansli den 18 juni 1999 begärde han att förstainstansrätten skulle förklara att anledning saknades att döma i saken.
- 16 Sökanden inkom med yttrande över denna begäran samt över parlamentets invändning om rättegångshinder den 11 augusti 1999.

Parternas yrkanden

- 17 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla invändningen om rättegångshinder,

- pröva begäran om att rätten skall förklara att anledning saknas att döma i saken,

- fastställa att ombudsmannen och, såvitt nödvändigt, parlamentet på ett rättsstridigt sätt har underlåtit att fastställa att det har förekommit missförhållanden i kommissionens verksamhet.

- besluta om rättegångskostnader.

18 Parlamentet har yrkat att förstainstansrätten skall

- avvisa talan eftersom det är uppenbart att den inte kan tas upp till sakprövning

- besluta om rättegångskostnader i enlighet med rättegångsreglerna.

19 Ombudsmannen har yrkat att förstainstansrätten skall

- fastställa att anledning saknas att döma i målet,

- besluta om rättegångskostnader på ett skäligt sätt.

Invändningen om rättegångshinder

Parternas argument

- 20 Parlamentet har hävdat att det är uppenbart att talan skall avvisas.
- 21 Parlamentet har för det första påstått att det framgår av bestämmelserna i EG-fördraget att ombudsmannen inte är en gemenskapsinstitution i den mening som avses i artikel 4 i EG-fördraget (nu artikel 7 EG) utan ett gemenskapsorgan med befogenhet att, i enlighet med artikel 138e i fördraget, ta emot klagomål om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas verksamhet från varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat.
- 22 Det framgår nämligen av artikel 138e i fördraget att ombudsmannen inte är knuten till gemenskapsinstitutionerna. Dessutom kan, enligt artikel 175 i fördraget, passivitetstalan endast väckas mot parlamentet, rådet och kommissionen. Härvid har parlamentet angett att det framgår av artikel 1.3 i beslut 94/262 att ombudsmannen varken får ingripa i mål som är anhängiga vid domstol eller ifrågasätta domstolsavgöranden.
- 23 Enligt parlamentet är ombudsmannen inte heller ett av dess organ. Trots att han utses av parlamentet, skall han vara fullständigt oavhängig i sin ämbetsutövning.

Att domstolen kan avsätta ombudsmannen på begäran av parlamentet om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse visar även det att han inte är knuten till parlamentet.

- 24 Parlamentet har vidare hävdad att eftersom rättsakter som antas av ombudsmannen inte utgör rättsakter i den mening som avses i artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse), kan sökanden inte föra passivitetstalan mot honom (förstainstansrättens beslut av den 21 maj 1999 i de förenade målen T-169/98 och T-170/98, Schiocchet mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen).
- 25 För det andra har parlamentet hävdad att ansökan i den mån den ”såvitt nödvändigt” anger parlamentet som svarande inte uppfyller kraven i artikel 44.1 b i rättegångsreglerna. Både rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltningssed kräver att svaranden anges klart och otvetydigt.
- 26 För det tredje bör talan avvisas eftersom sökanden, i motsats till vad som föreskrivs i artikel 175 i fördraget, inte har anmodat parlamentet att vidta åtgärder. Det är i vart fall uppenbart att parlamentet inte varit behörigt att vidta åtgärder i en tvist om kommissionens påstådda vägran att ge tillgång till sina handlingar. Att ombudsmannen enligt artikel 3 i beslut 94/262 är skyldig att ge in

en rapport till parlamentet när han konstaterat ett fall av fel eller försummelse i en institutions verksamhet betyder inte att parlamentet kan ingripa i ombudsmannens undersökning. Rapporten tillställs parlamentet endast upplysningsvis så att parlamentet kan utöva kontroll över ombudsmannens verksamhet.

- 27 Parlamentet har slutligen anfört att förstainstansrätten kan besluta att det inte finns anledning att ta upp saken till prövning eftersom ombudsmannen tog ställning till klagomålet den 30 april 1999, efter det att talan hade väckts.
- 28 Ombudsmannen har hävdad att det brev som sändes till sökanden den 30 april 1999 för att upplysa honom om resultatet av undersökningen avbröt den påstådda passiviteten. Anledning saknas därför att döma i saken oberoende av om ombudsmannens rättshandlingar inte har tvingande verkan.
- 29 Sökanden har bestridit parlamentets invändning om rättegångshinder men överlämnat till förstainstansrätten att avgöra svarandenas begäran om fastställelse av att anledning saknas att döma i saken.
- 30 När det gäller ombudsmannainstitutets rättsliga karaktär, har sökanden särskilt bestridit att det inte skulle kunna betecknas som ett av parlamentets organ.

- 31 I detta avseende har sökanden anfört att ombudsmannens ställning behandlas i femte delen, avdelning I, kapitel 1 i fördraget, om institutionerna och särskilt i avsnitt 1 om parlamentet.
- 32 Sökanden har även hänvisat till att parlamentet utnämner ombudsmannen för dess valperiod, att det har befogenhet att fastställa föreskrifter och allmänna villkor för hans ämbetsutövning samt att det kan begära att domstolen skall avsätta honom. Sökanden anger att ombudsmannen, som skall ha samma säte som parlamentet, skall förelägga parlamentet en årlig rapport och, vid särskilda fall av missförhållanden i en institutions verksamhet, förelägga parlamentet en särskild rapport. Sökanden påpekar att ombudsmannens budget skall utgöra bilaga till avsnitt I (Europaparlamentet) i Europeiska gemenskapernas allmänna budget (se artiklarna 12, 13 och 16 i beslut 94/262).
- 33 Sökanden har anfört att ombudsmannens verksamhet är samordnad med parlamentets även från en funktionell synpunkt samt att den är utfyllande (vid samarbete med utskottet för framställningar vid Europaparlamentet). Parlamentet har även rätt att utfärda föreskrifter för ombudsmannen vid genomgången av dennes årsrapport.
- 34 Därav följer att för så vitt ombudsmannen är ett parlamentsorgan är föremålet för talan i verkligheten endast parlamentets passivitet. Talan skulle därför kunna prövas enligt artikel 175 i fördraget.
- 35 Om man ansåg att ombudsmannen inte är ett parlamentsorgan skulle, enligt sökanden, en passivitetstalan mot ombudsmannen inte desto mindre kunna

prövas inom ramen för en dynamisk tolkning av bestämmelserna på området. I annat fall skulle ombudsmannens utomrättsliga funktion berövas all verkan (domstolens dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, Les Verts mot parlamentet, REG 1986, s. 1357; svensk specialutgåva, volym 8, s. 529).

- 36 I detta hänseende har sökanden hänvisat till artikel 138e i fördraget och till beslut 94/262. Därav framgår att ombudsmannen inte bara har rätt, utan också skyldighet att vidta åtgärder för att lösa fall av fel eller försummelse. Det framgår dessutom av beslut 94/90 att kommissionens beslut att avslå en ansökan om tillgång till dess handlingar skall vara vederbörligen motiverat och ange "tillgängliga rättsmedel, det vill säga domstolsprövning och klagomål hos ombudsmannen enligt de villkor som anges i artiklarna 173 respektive 138[e] i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen". Ombudsmannens roll skulle vara meningslös om han inte var skyldig att vidta åtgärder efter ett klagomål om att kommissionen vägrat tillgång till sina handlingar.
- 37 Beträffande frågan huruvida ombudsmannens åtgärder har tvingande rättslig verkan, har sökanden hävdats att ombudsmannens åtgärder inte kan jämföras med "yttranden" eller "rekommendationer". Ombudsmannens åtgärder skall säkerställa ett slags "utomrättslig rättvisa" som klart skiljer sig från gemenskapsinstitutionernas traditionella "icke tvingande" ingripanden. Klagomålet om tillgång till handlingar (se ovan punkt 36) som ingivits till ombudsmannen skall således ses som ett slags "administrativt besvär" med syfte att lösa en konflikt mellan medborgaren och den berörda gemenskapsinstitutionen. Sökanden har åberopat ombudsmannens skrivelse av den 30 april 1999, i vilken den sistnämnde slår fast att den kritiska anmärkning som riktats mot kommissionen medför att den måste göra en ny bedömning och ge tillgång till de begärda handlingarna, om inte ett av undantagen i beslut 94/90 är tillämpligt.
- 38 Även om man antar att ombudsmannens rättsakter inte är tvingande, följer det, enligt sökanden, av rättspraxis att passivitetstalan också kan avse en institutions

underlåtenhet att anta sådana rättsakter när de utgör en nödvändig förutsättning för att anta andra, tvingande, rättsakter (dom av den 13 juli 1971 i mål 8/71, Deutscher Komponistenverband mot kommissionen, REG 1971, s. 705; svensk specialutgåva, volym 1, s. 593). I de fall kommissionen, som i förevarande fall, är skyldig att ompröva en begäran om tillgång till dess handlingar efter det att ombudsmannen genom beslut fastställt ett fall av fel eller försummelse, utgör underlåtenhet från ombudsmannens sida att fatta ett sådant ”beslut” passivitet i den mening som avses i artikel 175 i fördraget, eftersom beslutet är en nödvändig förutsättning i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis.

- 39 Uteslutande av möjligheten att väcka en passivitetstalan mot ombudsmannen utgör, enligt sökanden, under alla omständigheter ett åsidosättande av rätten till domstolsprövning (*déni de justice*).
- 40 Parlamentets påstående att det inte anmodats att ingripa är enligt sökanden oggrundat, eftersom ombudsmannen, på ovan anförda skäl, bör anses vara ett parlamentsorgan.

Förstainstansrättens bedömning

- 41 Inledningsvis må anmärkas att när, inom ramen för en passivitetstalan, den rättsakt beträffande vilken underlåtenheten är föremål för tvisten har antagits efter det att talan väckts men innan dom avkunnats, saknas föremålet för talan, varför det saknas anledning att döma i målet (förstainstansrättens dom av den 10 juli 1997, mål T-212/95, *Oficemen mot kommissionen*, REG 1997, s. II-1161). För att förstainstansrätten i det här fallet skall kunna förklara att det saknas anledning att döma i målet samt avgöra frågan om rättegångskostnader, måste

först sakprövningsförutsättningarna enligt artikel 175 i fördraget vara uppfyllda. Den invändning om rättegångshinder som parlamentet gjort skall därför prövas.

- 42 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan, om endera parten begär det, förstainstansrätten meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt punkt 3 i samma artikel skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar. Det finns därför ingen anledning att inleda det muntliga förfarandet.
- 43 Enligt artikel 175 tredje stycket i fördraget får "[v]arje fysisk eller juridisk person... på de villkor som anges i föregående stycken föra talan vid [förstainstansrätten] om att någon av gemenskapens institutioner underlåtit att till personen i fråga rikta någon annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande".
- 44 Enligt artikel 4 i fördraget skall de uppgifter som anförtrotts gemenskapen genomföras av Europaparlamentet, rådet, kommissionen, domstolen och revisionsrätten. Varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom EG-fördraget. Genom det sistnämnda införs dessutom en europeisk centralbank (artikel 4a i EG-fördraget (nu artikel 8 EG)) samt en europeisk investeringsbank (artikel 4b i EG-fördraget (nu artikel 9 EG)), som också skall handla inom ramen för de befogenheter som de har tilldelats genom fördraget och den stadga som är fogad till fördraget.
- 45 Enligt artikel 11.4 i beslut 94/262 "[skall ombudsmannen i personalärenden] ha samma status som institutionerna i den betydelse som avses i artikel 1 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna".

- 46 Det framgår av dessa bestämmelser att ombudsmannen inte är en gemenskapsinstitution i den mening som avses i artikel 175 i fördraget och att talan därför måste avvisas till den del den avser ombudsmannens passivitet.
- 47 Vad beträffar frågan huruvida talan ändå kan tas upp till prövning till den del den riktas mot parlamentet, må anmärkas att även om ombudsmannen skulle anses vara ett parlamentsorgan kan, vad angår talan i målet, en passivitetstalan som ingetts av en fysisk eller juridisk person bara tas upp till sakprövning om den institution som talan riktas mot har underlåtit att rikta någon annan rättsakt till honom än en rekommendation eller ett yttrande eller underlåtit att anta en rättsakt som skulle ha berört honom direkt och personligen (domstolens dom av den 26 november 1996 i mål C-68/95, T. Port, REG 1996, s. I-6065, punkt 59).
- 48 Det framgår av genomgången av artikel 138e i fördraget, beslut 94/262 och genomförandebestämmelserna till detta att ombudsmannen är skyldig att ge in en rapport till parlamentet när han konstaterat ett missförhållande i en institutions verksamhet. Rapporten får, om ombudsmannen finner det lämpligt, innehålla rekommendationer. "Ombudsmannen skall underrätta" klaganden om undersökningens resultat och om yttrandet från institutionen i fråga (se artikel 138e.1 andra stycket i fördraget samt artikel 3.7 i beslut 94/262).
- 49 Passivitetstalan skulle därför endast kunna prövas i sak om rapporten utgjorde en rättsakt mot vilken talan kunde väckas av sökanden och vilken berörde honom direkt och personligen i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.
- 50 Men om rapporten som ges in till parlamentet begränsas till att konstatera missförhållanden i en institutions verksamhet och, när så behövs, innehåller rekommendationer, har den inga rättsverkningar mot tredje man i den mening som avses i artikel 173 i fördraget. Den är inte heller bindande för parlamentet,

som fritt kan besluta inom ramen för de befogenheter som det har tilldelats genom fördraget. Detsamma gäller, *a fortiori*, den årsrapport angående ombudsmannens undersökningsresultat som denne vid slutet av varje årlig session skall förelägga parlamentet (se artikel 138e.1 andra stycket i fördraget samt artikel 3.8 i beslut 94/262).

- 51 Talan måste således avvisas eftersom den enda rättsakt som skulle göra det möjligt att tillmötesgå sökandens önskemål skulle vara upprättandet av en till parlamentet riktad rapport i enlighet med artikel 138e i fördraget med fastställelse av att missförhållanden förekommit i kommissionens verksamhet. Talan om ogiltigförklaring kan inte, vare sig på grund av dess form eller på grund av dess natur, väckas mot rapporten (förstainstansrättens beslut av den 26 november 1996 i mål T-167/95, Kuchlenz-Winter mot rådet, REG 1996, s. II-1607, punkterna 20 och 21, och av den 3 juli 1997 i mål T-201/96, Smanor och Ségaud mot kommissionen, REG 1997, s. II-1081, punkt 25).
- 52 Den slutsatsen förändras inte av sökandens argument att det framgår av uppförandekodexen för allmänhetens tillgång till kommissionens och rådets handlingar, bilaga till beslut 94/90, att ombudsmannens ställningstagande är en nödvändig förutsättning för att kommissionen skall kunna ompröva ett beslut att vägra tillgång till sina handlingar. Rapporten som ombudsmannen skall ge in till parlamentet när han konstaterar missförhållanden i en institutions verksamhet kan möjligen påverka kommissionens inställning till sökandens begäran att få tillgång till dess handlingar. Som konstaterats ovan har rapporten emellertid inga tvingande rättsverkningar i den meningen att kommissionen skulle vara bunden av dess slutsatser och vara tvungen att följa de rekommendationer den eventuellt innehåller. Ingen tillämplig bestämmelse föreskriver sådana skyldigheter för kommissionen.
- 53 Att uppförandekodexen för allmänhetens tillgång till kommissionens och rådets handlingar, bilaga till beslut 94/90, definierar ”tillgängliga rättsmedel” som såväl

talans om ogiltigförklaring som klagomål hos ombudsmannen, kan, i brist på uttryckliga bestämmelser i fördraget, inte ändra ombudsmannens ställning som den beskrivs i artikel 138e i fördraget och jämställa ingivandet av ett klagomål hos ombudsmannen med att väcka talan om ogiltigförklaring. Enligt artikel 176 i EG-fördraget (nu artikel 233 EG) skall den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig eller vars underlåtenhet att agera har förklarats strida mot fördraget vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. Artikel 138e föreskriver endast att ombudsmannen skall ge in en rapport till parlamentet när han konstaterat missförhållanden i en institutions verksamhet.

- 54 Av vad anförts följer att sökandens argument, att uteslutande av möjligheten att väcka en passivitetstalan mot ombudsmannen under alla omständigheter utgör ett åsidosättande av rätten till domstolsprövning, grundar sig på felaktiga förutsättningar vad gäller såväl ombudsmannens ställning som omfattningen och arten av hans behörighet, som den är bestämd i artikel 138e i fördraget. Argumentet skall därför underkännas.
- 55 Av vad ovan anförts följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

- 56 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I förevarande mål har parlamentet yrkat att rätten skall avgöra frågan om rättegångskostnader enligt rättegångsreglerna. Yrkandet kan inte anses vara ett yrkande om att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna (domstolens dom av den 31 mars 1992 i mål C-255/90 P, Burban mot parlamentet, REG 1992, s. I-2253, punkt 26). Vardera parten skall därför bära sin egen rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande beslut:

- 1) Talan avvisas

- 2) Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Luxemburg den 22 maj 2000

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande